

af Omstændighederne har været borte derfra. Det er ikke nok for at faae et Hjem, at man til en Tid holder Dug og Dist der, og det er ikke nødvendigt for at beholde et Hjem, man engang har erhvervet, at man bestandig holder Dug og Dist der. Man kan gjerne være fraværende, endog det hele Aar, og dog være hjemmehørende der, saaledes at man siges at vende tilbage til sit Hjem, naar man kommer der tilbage. Dette gjælder jo navnlig, naar man f. Ex. foretager en Reise til Ulandet. Det forekommer mig nu, at der i nærværende Tilfælde foreligger Data nok for, at den paa gjældende Mand har havt sit Hjem i den vedkommende Kreds og ikke opgivet det der, fordi han en Tid lang har været borte derfra. Jeg tiltræder ganske Udvalgets Indstilling, navnlig af HenSyn til det sidste Stykke, og jeg skulde i Modsætning til den sidste ærede Taler bemærke, at, hvis der var Noget, jeg skulde gjøre Udsættelse ved, er det de Ord: „ikke aldeles tilstræffelig Tøse“. Det forekommer mig nemlig, at disse Ord have givet det Udseende af, som om det var tvivlsomt; for mig staaer det derimod som noget tilstræffelig Klart. Dette har jeg villet erindre imod, hvad den sidste ærede Taler yttrede.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved: Udvalgets Indstilling, at Valget af Redacteur Bernhard Rees som Landssthingsmand for 7de Kreds godkjendes, vedtoges eenstemmigt med 53 Stemmer.

Formanden: Jeg erklærer saaledes paa Grund af denne Afgjørelse Redacteur B. Rees som lovligt valgt Medlem af Thinget. Edsformularen skal blive det ærede Medlem tilfattet til Underskrift.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af „Udkast til Lov om Sandflugtens Dæmpning“.

(Lovudkastet findes i Tillæg A. Sp. 997 ff.)

Indenrigsministeren: Det vil findes, at dette Lovudkast i det Væsentlige er overeens-

stemmende med det Lovudkast om samme Gjenstand, som ved 2den Behandling blev vedtaget her i Landsthinget i den 17de Samling. Der er kun i eet mere væsentligt Punkt nogen Afvigelse mellem Lovudkastet, som det her foreligger, og som det dengang vedtoges. Jeg sigter naturligviis herved til den Bestemmelse, der findes i Udkastets § 9 om Lodsæiernes Ret til at frasige sig sine Sandflugtsstrækninger, naar han finder, at hans Andeel af de Byrder, der ere forbundne med Dæmpningen af Sandflugten, ere saa store, at han foretrækker at abandonnere Eiendomsretten til dem istedetfor at beholde dem. Jeg kan kun gjen tage, hvad jeg i den tidligere Samling, hvor denne Sag var til Behandling, har yttret om dette Spørgsmaal, at det nemlig forekommer mig at ligge ganske i Sagens Natur, at man ikke kan paabyrde en Eiendomsbesidder større Byrder, end hans Eiendom er værd, og at man ikke er berettiget — jeg tvivler tillige om, at man vilde have Midler, selv om man kunde ansees for at være berettiget — til at, eller bør, fastholde en Eiendom, naar det Offentlige har paalagt denne Eiendom saa store Byrder, at Eiendommen derved bliver ham værdiløs eller dog mindre værdt end Intet. Jeg veed meget vel, at det fra anden Side er blevet gjort gjældende, at en saadan Sandflugtsstrækning maatte betragtes som en integrerende Deel af den samlede Eiendom i den Forstand, at den var et Onde, der paa hvilede den bedre og brugbare Deel af Eiendommen, saaledes at man maatte tage denne Byrde, der fulgte af den mindre gode Deel af Eiendommen, med. Dette kan jeg imidlertid ikke erkjende. Der findes ikke nu nogen Forpligtelse for en Lodsæier til at beholde sin Sandflugtsstrækning; det staaer ham fuldkomment frit for at faae den stilt fra sin øvrige Eiendom og overdraget til en anden Mand; men naar en saadan Strækning først er bleven en isoleret Eiendom, følger det jo ligesvem af sig selv, at man ikke har noget Middel til udbringe et større Bidrag til det Offentlige af den end det, den er værd, og at man ikke kan forhindre en Mand fra at forlade en saadan Eiendom, naar det Offentliges Fordringer til den blive saa store, at han og Eiendommen ikke kunne bære dem.